

1 Aug. 1917.

No. 15.

22e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

En wij hebben het profetische woord dat zeer vast is, en gij doet wel dat gij daarop acht hebt, als op een licht schijnende in eene duistere plaats, totdat de dag aanlichte, en de morgenster opga in uwe harten. Dit eerst wetende dat geene profetie der Schrift is van elgen uitlegging; want de profetie is voortijds niet voortgebracht door den wil eens menschen, maar de Heilige mannen Gods, van den Heiligen Geest gedreven zijnde, hebben ze gesproken. Petrus.

REDEVOERING

gehouden door Pres. Joseph F. Smith, ter gelegenheid van de opening der 87 ste Jaarlijksche Conferentie, op 6 April 1917, te Salt Lake City. (vervolg van bladzijde 198).

Als Heiligen der Laatste Dagen, als leden der Kerk van Jezus Christus, moet gij de verordeningen niet vergeten, die erkend moeten worden opdat wij onberispelijk voor den Heere zullen bevonden worden. De Heere heeft aan ons een beginsel geopenbaard, waardoor wij, door de juiste en rechtvaardige bediening van hen die met Goddelijke autoriteit bekleed zijn, voor tijd en eeuwigheid vereenigd kunnen worden. Onderwijst dit beginsel aan uwe kinderen, opdat zij zoo mogen leven, dat zij waardig zullen zijn de voordeelen en zegeningen dezer verordeningen te ontvangen. Onderwijst uwen kinderen het feit, en wil ook zelf daarin onderwezen worden, dat het voor u noodig is verlossers op den berg Zion te zijn voor hen die zonder kennis van het Evangelie stierven, en dat de tempelen Gods in deze bergen en de tempelen die in andere landen gebouwd worden, gebouwd en bestemd zijn voor het vóltrekken dezer heilige verordeningen welke noodig zijn voor hen die gestorven zijn zonder daaraan voldaan te hebben. Vergeet deze dingen niet. Houdt die dingen steeds in uwe gedachten, want zij zijn voor ons noodig.

Er zijn vele dingen die gezegd kunnen worden, doch ik wil u niet vermoeien. Ik wil mijn getuigenis geven. Sedert mijn jeugd ben ik werkzaam geweest met mannen als Brigham Young, Heber C. Kimball, Willard Richards, George A. Smith, Jedediah M. Grant, Daniël H. Wells, John Taylor, George Q. Cannon, Wilford Woodruff en zijne medewerkers, Lorenzo Snow en zijn medewerkers, de twaalf Apostelen, de Zeventigers en de Hooge priesters in de Kerk van Jezus Christus

van de Heiligen der Laatste Dagen, gedurende meer dan zestig jaren; en ik wil getuigenis geven, wenschende dat mijne woorden gehoord zullen worden door iederen vreemdeling binnen het bereik van mijn stem, dat nimmer betere menschen geleefd hebben dan zij geweest zijn, voor zooverre dit mij bekend is. Ik kan dit getuigen omdat ik met deze mannen bekend was, met hen van mijn jeugd af ben opgegroeid, met hen in raadsvergaderingen heb gezeten en vereenigd was in gebeden en smeekingen en met hen in dit land heb gereisd van nederzetting tot nederzetting en terwijl wij over de prairiën trokken. Ik heb in privé en in het openbaar naar hen geluisterd, en ik geef mijn getuigenis, dat zij mannen Gods waren; ware mannen, reine mannen, edele mannen Gods. Zij waren deugdzaame mannen, die nimmer tot kwaad verleid zijn, noch anderen verleid hebben tot het doen van kwaad; mannen die goede voorbeelden gezet hebben en zonder smet hebben geleefd, uitgenomen met betrekking tot hetgeen slechte of onkundige menschen in hen als verkeerd zagen en veroordeelden. Het was een misdaad in de oogen van wellustelingen, dat President Brigham Young meer dan ééne vrouw had. Maar zij waren zijne vrouwen, en hij eerde hen en hunne kinderen, hij voedde en kleeedde hen en gaf hen onderwijs. Hij verliet hen niet, noch behandelde hij hen slecht; en daarom hebben zeer vrome menschen en anderen hem veroordeeld. Ook anderen onder ons zijn daarom veroordeeld geworden. Ik weet dat dit voor hen een waarachtig beginsel was en zij niet hebben gezondigd, omdat zij aan niemand eenig kwaad gedaan hebben, doch dit is een zaak van het verleden.

Anderen hebben geklaagd en klagen nu, omdat zekere mannen, die families hadden toen het volk van den staat met het gouvernement der Ver. Staten in overeenstemming kwam en President Woodruff bekend maakte, dat meervoudige huwelijken niet meer zouden plaats hebben, voor hunne vrouwen en kinderen gezorgd hebben. Ik wil u nog eenmaal vertellen, en zou dit aan de geheele wereld willen zeggen als dit mogelijk was, dat ik met mijn geheele hart geloof, dat als eenig man in deze wereld veroordeeld moet worden, het de man is die de moeder zijner kinderen verlaat. Wij doen het niet, wij willen het niet doen, en de Heere zal ons helpen om het niet te doen. Verontschuldig mij voor het afwijken van het onderwerp dat eerst in mijn gedachten was.

Ik geef mijn getuigenis, dat die mannen goede mannen geweest zijn, reine mannen, eerlijke mannen, leiders; mannen die opgebouwd hebben, leeraars der gerechtigheid door woord en daad. Zij blijven in mijn herinnering zoo heilig als mijn leven is.

Ik geef mijn getuigenis, dat niemand tot heden bekwaam is geweest, voor zooverre dit in de geschiedenis is vermeld, een organisatie te vormen aan de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste

Dagen gelijk, zooals die Kerk is georganiseerd door den jeugdigen profeet Joseph Smith.

Ik getuig dat Jeseoph Smith het Evangelie van Jezus Christus opnieuw heeft geopenbaard, en niets anders, zelfs met inbegrip van het bevel van den Meester: „Als gij Abrahams zaad waart, dan zoudt gij de werken van Abrakam doen.”

Ik neem Jezus van Nazareth aan als de eeniggeboren Zoon van God in het vleesch. Dit is een voornaam beginsel, alhoewel het voor sommige menschen moeilijk schijnt het te verstaan — de menschen die in het dwaze idee gelooven, dat God een „damp” is, als het u belieft, ether, electriciteit, „energie,” of wat gij hem of het wilt noemen, en dat hij de oneindigheid der ruimte vervult, overal tegenwoordig is enz. enz. Het is voor hen die in deze dwaze leering gelooven dat Christus de Zoon van God kan zijn; dat God, alleen geest zijnde, of „energie,” als door een zekeren geleerden predikant beweerd wordt, een zoon naar „zijn eigen gelijkenis,” en „beeld” kon genereeren, en de Zoon tevens in de gelijkenis en naar het beeld van den sterfelijken mensch is.

De apostelen van Jezus Christus, zijn ooggetuigen, hebben het verklaard, en Hij zelf heeft het gezegd in den tijd waarin wij leven, doch het is moeilijk aan de menschen verstaanbaar te maken, hoe die onbeschreven schepping der onkunde van den mensch, door de sekten „God” genoemd, welke de oneindigheid der ruimte vervult en overal op den zelfden tijd tegenwoordig is, een Zoon kan genereeren in zijn eigen gelijkenis en tevens in de gelijkenis van een mensch. Maar wanneer zij de waarheid vernemen, zooals die door middel van den profeet Joseph Smith geopenbaard is, door Christus persoonlijk, en zooals in de oude Schriften getuigd wordt, dat God „den mensch schiep naar Zijn beeld, naar het beeld Gods schiep Hij hem; man en vrouw schiep Hij ze,” dan is het moeilijk om den menschen dien Almachtigen God te doen kennen, die in het bezit is van alle kennis, alle wijsheid en alle macht; en Zijn macht, Zijn Geest, Zijn majesteit, heerlijkheid en heerschappij over al Zijne scheppingen kan uitstrekken, terwijl Hij zelf op Zijn troon zit — het is moeilijk dit aan hen te verklaren, en toch is dat de waarheid. Wij willen die beginselen aan onze kinderen onderwijzen en hen op het gemoed drukken, dat zij dezelfde dingen aan de kinderen onzer kinderen hebben te onderwijzen tot het laatste geslacht, opdat zij mogen opgroeien in de kennis van God en Jezus Christus, welke door Hem in de wereld gezonden is, en Hem te kennen is het eeuwige leven.

Ik wil verder aan mijne broederen overlaten om te spreken zooals de Geest hen zal ingeven; maar nog iets alvorens ik eindig. Ik heb eenige dingen opgeschreven welke naar ik veronderstel belangrijk zullen zijn, ten minste voor hen die alhier tegenwoordig zijn.

Zooals u bekend is, heeft de Kerk voor omtrent zestig jaren de hoofdkantoren gehad in de kleine, oude gebouwen welke lang geleden door President Brigham Young gebouwd zijn en toen aan de gestelde doeleinden hebben beantwoord en dit tot heden hebben gedaan. Zij zijn echter oud geworden en hebben geen gelijken tred gehouden met de on'wikkeling van andere dingen. Eenige jaren geleden besloten wij een gebouw te bouwen, dat voldoende ruimte zou bevatten voor de kantoren van onze verschillende organisaties. Vóór dien tijd is echter een zeer geschikt gebouw voor den Presideerenden Bisschop gebouwd, dat tevens voor de Zusters-Hulpvereeniging en andere vereenigingen der Kerk dienst doet. Wij besloten echter een gebouw te stichten, dat voldoende gelegenheden voor het Presidentschap en anderen zou verschaffen, en tevens een monument zou zijn van het ware karakter van het werk waaraan wij deel hebben. Ik ben gelukkig te kunnen zeggen, dat het gebouw bijna geheel voltooid is, alhoewel wij opont-houd hebben gehad door gebrek aan faciliteit van de zijde van hen die volgens contracten de materialen moesten leveren tot versiering der muren. Wij wachten op marmer. Het is mij aangenaam te kunnen verklaren, dat wij voor de versiering der binnenmuren van ons gebouw, voor zooverre dit mogelijk was, materialen uit dezen staat gebruikt hebben — marmer, onyx en kostbaar gesteente dat in grooten overvloed in Utah aanwezig is, en daarom is het werkelijk een „home-made” gebouw. Voor het bouwen en inrichten van het nieuwe administratiegebouw der Kerk is 864,562 dollar uitgegeven.

Tot heden is uitgegeven voor het bouwen van den nieuwen tempel te Cardston, Alberta, Canada, 209,668 d. en het gebouw is nog niet voltooid.

Voor het bouwen van den tempel in de Hawaiian eilanden, welke dit jaar gereed zal komen, is 50,520 dollar uitgegeven.

Gedurende het jaar 1916 is uit de tienden betaald voor het onderhoud der zendingen een som van 213,610. dollar Tevens is grond aangekocht in Brooklyn, New York, en een zendingshuis is daarop gebouwd, dat de Kerk 51,802 dollar heeft gekost.

De Kerk heeft gedurende het jaar eigendommen voor de zending in Zuid-Afrika aangekocht, welke 9,333 dollar hebben gekost.

Tevens heeft de Kerk nog meer grond aangekocht naast de eigendommen der zending in Independence. Missouri, voor een som van 5000 dollar.

Voor een nieuw vergaderlokaal te St. Louis, Missouri, is 6400 d. betaald.

In het jaar 1915 is het Thomas D. Dee Memorial Hospitaal te Ogden aan de Kerk overgedragen, en sedert dien tijd is uitgegeven voor onderhoud en voor het bouwen van een gebouw voor de verpleegsters een som van 33,587 dollar.

Gedurende het jaar 1916 heeft de Kerk voor het bouwen van vergaderlokalen voor Wards en Stakes 177,736 dollar bijgedragen.

Wij hebben ook de armen in de „stakes” en in de verschillende Zendingen niet vergeten. Gedurende het jaar 1916 is door de Kerk voor weldadige doeleinden 308,951 dollar uitbetaald.

Wij zijn voortgegaan de kerkelijke scholen te onderhouden en voor dat doel is gedurende 1916, 365,832 dollar betaald.

(Wordt vervolgd)

RIJMPREEKJES.

1.— 't Evangelie-schip.

„'t Evangelie-schip is zeilend” — jaren is het reeds geleên, dat hij 't zong met scheepsgenooten. 't Licht der hemelstranden scheen en weerspiegelde in zijn oogen, op het doel der reis gevest: het geloofs-oog zåg de haven, zåg het eeuwig heilgewest.

„'t Evangelie-schip is zeilend” — van dien voortgang zich bewust, wees hij andren op het schijnsel, dat daar gloort van gindsche kust; andren: zwakke reisgezellen, steunend, moedeloos, gebukt. Maar hij wist hen op te beuren, altoos is het hem gelukt!

„'t Evangelie-schip is zeilend” — o, hoe zong hij 't op de boot, waarop hij, als Zion-ganger, uit Europa's Babel vlood. En hij liet zijn lied weergalmen toen hij kwam op Zion's reê: tijdelijke toevluchtshaven, inham van de volkrenzee.

„'t Evan....” 't zelfde! Niét de menschen.... Onze goede vriend werd laks. Andre zaken kwamen lokken, gingen trekken, boeien straks.... 't Oog, door zondewaas beneveld, zag niet langer 't licht dat gloort recht vooruit. Nog slechts een wijle en.... toen sprong hij overboord!

„'t Evangelie....” onveranderd! 't Schip gaat verder op zijn tocht. O, mijn vrienden, dat een ieder dit verstaan, begrijpen mocht! „Wie volharden, worden zalig” — 't woord is oud, maar eeuwig wáár. „Waken! Bidden!” blijft de leuze; tot aan 't eind dreigt er gevaar.

Frank I. Kooyman.

BRIEVEN UIT ZOUTMEERSTAD.

23 Mei 1917.

Er vallen enkele historische gegevens te boekstaven. Allereerst — op den 4den Mei — het eervol ontslag van het Presidentschap der Hollandsche Vergadering, bestaande uit Ouderlingen Wm. J. de Brij, Johannes Springer en Marinus Visser. De president had sedert 7 Augustus 1914, de raadgevers sedert 21 Augustus 1914 gediend (wat broeder Springer betreft, was dit zijn tweede termijn). Het ontslag had reeds eenigen tijd in de lucht gehangen. De president toch

woonde al sedert maanden niet meer in den Zoutmeerring, waar de Vergadering zetelt.

Op denzelfden datum — 4 Mei — werd de voorzittersstoel ingenomen door Ouderling Lutzen Buma; een voorbeeldige jongeman, van wien met groote gerustheid verwacht wordt, dat hij er wel in slagen zal het zoo nuttige werk voor ouden van dagen en nieuwkomers zegenspreidend voort te zetten. Ouderling Buma bracht twee jaren en vier maanden als zendeling in de Noordelijke Staten door, van welke zending hij den 23sten Augustus 1914 terugkeerde. Hij is de eerste raadgever van den Bisschop der 29ste Wijk.

Het presidentschap van den Zoutmeerring deelde mee, dat de nieuwe president zijne raadgevers kon kiezen, desverlangd, uit de andere drie Ringen in Salt Lake City, mits de betrokken presideerende mannen in die keus bewilligden — een nieuwe regeling die niet van belang ontbloot is. Met een enkele uitzondering toch (tijdens het presidentschap van Ouderling Roscoe W. Eardley) werden vroegere presidenten strikt gehouden binnen de grenzen van den Zoutmeerring.

Niet dadelijk echter deed president Buma zijn keus. Eerst na veertien dagen — op 18 Mei — werden Ouderling Wm. G. Harenberg en Ouderling G. Jongejan aangesteld, respectievelijk tot eerste en tweede raadgever. Broeder Harenberg is geen vreemdeling op het platform: reeds eenmaal was hij de rechterhand van een president. Hij is een actief kerklid: op het oogenblik een speciaal wijkzendeling. Broeder Jongejan, welbekend in Rotterdam, waar hij in het plaatselijk presidentschap werkte, voltooit het niet haastelijk verbroken drievoudig snoer.

Tusschen de bedrijven — op Vrijdag 11 Mei — werd in de Nederlandsche Vergadering een afscheidsprogramma gegeven ter eere van Ouderling Wm. Vorkink, die kort daarop — 16 Mei — als zendeling naar de Noordelijke Staten vertrok. Broeder Vorkink, herkomstig uit Dordrecht, is een dergenen die tengevolge van den wereldoorlog aan deze zijde van den Atlantischen Oceaan blijven; in vrede-tijd toch zou hij hoogstwaarschijnlijk naar het Nederlandsche Zendingsveld gegaan zijn. Maar hoe dit zij, de Nederlanders in Utah en in het vaderland kunnen er verzekerd van zijn, dat de goede Hollandsche naam hoog zal worden gehouden door dezen oppassenden jongen vertegenwoordiger.

K.

HET GEBED VAN DE HEILIGEN.

Elkeen, vreemdeling en onderzoeker, die de vergaderingen van de Heiligen der Laatste Dagen wel eens bezoekt, zal evenals schrijver dezes toen hij nog onderzoeker was, behalve heel den eenvoud in

onze Kerk, ook wel eens hebben opgemerkt den eenvoud die betracht wordt in de gebeden.

Zoo te doen is volgens den geest van het evangelie. Jezus, onze Verlosser, beloofde dat alles wat den Vader in Zijnen naam gevraagd zoude worden, den menschen zoude worden gegeven. In het Boek van Mormon (2 Nephi 32:9), lezen wij: „Doch ziet, ik zeg tot u dat gij altijd moet bidden en niet verflauwen; dat gij geen ding voor den Heer moet verrichten, tenzij gij eerst tot den Vader bidt in den naam van Christus, opdat Hij uwe verrichting wil zegenen, zoodat die voor het welzijn uwer ziel moge zijn.

En, met vast vertrouwen op deze belofte, wordt door de Heiligen in dien geest gebeden. Christus heeft Zijnen discipelen, als voorbeeld, een gebed gegeven dat reeds bij den aanhef aantoonde dat God onze Vader is, en wij met vertrouwen tot Hem mogen gaan.

In het eerste hoofdstuk van de Handelingen der Apostelen lezen wij dat allen eendrachtig waren in het bidden en smeeken. De geschiedenis verder nagaande vinden we dat het eenvoudig bidden al spoedig verbasterd geraakte, en men niet meer tot God, in den naam van Christus, bad, maar de hulp inriep van allerlei beschermheiligen welke men in menigte bezat; men kende aan de beenderen, kleedingstukken en verdere van de zoogenaamd heilige, overblijfselen een denkbeeldige kracht toe, zoodat aan deze dingen een afgodische eer werd bewezen. Deze zaken waren oorzaak dat langzamerhand de beeldendienst in zwang kwam en hand over hand toe nam.

Bidden is spreken met God. en ons gebed, rechtstreeks tot Hem opgezonden, zal Hij zeker verhooren, als de verhooring ervan namelijk werkelijk tot ons nut en welzijn is. Ons wordt in de Schrift gewag gemaakt van den tollenaar, die alleen bad: „Heer, wees mij, zondaar, genadig!”, en hij ging, gerechtvaardigd, naar zijn huis.

Joseph Smith zeide, in een van zijne openbaringen: „Daarom, weest getrouw, bidt ten allen tijde, uwe lampen in orde hebbende, en olie met u, opdat gij gereed moogt zijn als de bruidegom komt”. Laten wij derhalve op deze woorden van den profeet acht geven, want de komst van den Bruidegom is aanstaande; laten wij altijd bidden opdat wij niet in verzoeking komen.

Arnhem

W. J. Gregoor.

„Het is gansch niet onwaarschijnlijk dat het een of andere toekomstige leerboek, ten dienste van het gebruik van nog ongebooren geslachten, eene vraag zal bevatten, luidende ongeveer als volgt: Welk historisch Amerikaan, van de negentiende eeuw, heeft den meest machtigen invloed uitgeoefend op zijne landgenooten? En eveneens is het niet onmogelijk dat het antwoord op zoodanige vraag, aldus zal worden geschreven: Joseph Smith, de Mormoonsche Profeet.

Josiah Quincy, in „Figures of the Past.”

BELANGRIJKE HULP BIJ HET BESTUDEEREN VAN DEN BIJBEL.

Een beteekenisvol bewijs voor de groeiende belangstelling in de leeringen van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en de toenemende vraag naar hare literatuur, is wel het feit, dat niet lang geleden door de uitgevers van de Cambridge en de Oxford-Bijbel aan de presideerende autoriteiten verzocht werd om een herzien, authentiek afschrift van de „Bijbelsche aanhaling”, hetwelk verlangd werd om aan de onderscheidene bijbels toe te voegen. Zooals bekend, werd dit boekje voor het eerst gepubliceerd door de Britsche zending en later door andere zendingen der Kerk, in vele uitgaven, waarvan de eerste verscheen in 1884. Het bestaat uit aanhalingen uit den Bijbel, gerangschikt volgens hun eigen inhoud, ter ondersteuning van de oorspronkelijke leerstellingen der Kerk, en worden toegelicht door verklarende aantekeningen en aanhalingen van geschiedkundige en theologische beschrijvingen van erkende belangrijkheid.

In antwoord op het verzoek van de Cambridge en Oxford Bijbel-uitgevers, zooals hierboven vermeld, werd eene herziening van de „Bijbelsche aanhalingen” bewerkt onder toezicht van het Eerste Presidenschap. De uitgave, daarna verschenen, is een derde grooter dan vroegere uitgaven en in haar nieuwen vorm gebonden, is het nu eene duidelijke inlassching tusschen het Oude en Nieuwe Testament in verscheidene verschillende afmetingen en modellen van de Cambridge en Oxford-bijbels. Beide deze Bijbels zijn standaard-werken, zooals alle schrift-onderzoekers weten en in de edities, welke onze „Bijbelsche aanhalingen” bevatten, zijn de gebruikelijke verwijzingen, index en landkaarten behouden, terwijl de inlassching der „aanhalingen” slechts eene eenvoudige toevoeging is tot dat soort van Bijbel, die bewezen heeft de meest dienstdoende te zijn voor zendings-, familie- en algemeen gebruik.

„Bijbelsche aanhalingen” in haar nieuwe gedaante zal worden uitgegeven als een afzonderlijk boekje, maar haar aansluiting bij den Bijbel onder één band, zal spoedig erkend worden een bijzondere hulp en aanwinst te zijn en we kunnen deze uitgaven ten zeerste aanbevelen, in het bijzonder aan onze zendelingen en voor familie- en persoonlijk gebruik. Zij zijn verkrijgbaar, gedrukt op India-papier en op verschillende manieren ingebonden, bij de Oxford- en Cambridge- Bijbelhuizen te New-York, en ook bij de Kerk- boekhandelaars en aan elk Zending- hoofdkantoor in de Vereenigde Staten.

Des. News.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

„HEILIGEN”.

De kerk die wij vertegenwoordigen heeft als officieele naam, ofschoon door de wereld meestal met eenen anderen naam aangeduid, — „Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.”

Deze naam is dikwijls een onderwerp van belangrijke ondervraging door de menschen waarmede onze leden of zendelingen in aanraking komen. Bevreemding wordt herhaaldelijk uitgesproken van wege de lengte en het vreemde van den naam. Gewezen wordt dan op de onderscheidene kerken van het Christendom die allen weliswaar ook eenen naam dragen, maar waaronder geen enkele te vinden is van zoo woordenrijkheid, terwijl tevens, ofschoon dat door onze vrienden nu juist niet zoo dikwijls wordt gezegd, onder al die namen er ook geen enkele is van zoo veelomvattende beteekenis.

Toch is de naam van onze Kerk geen letter, laat staan een woord, te lang, en bij ontleding ervan kan gemakkelijk worden gezien dat het genootschap wat beweert die aanspraken te maken welke onze Kerk beweert te kunnen doen, geen enkele andere naam zoude kunnen dragen.

Het allereerste groote verschil wat er steekt in het onderscheid tusschen den naam door ons kerkgenootschap gevoerd, en de namen van de genootschappen der andere Christensekten om ons heen, is te vinden in het feit dat de naam van onze Kerk geen naam is door menschen aan het genootschap gegeven, maar daarentegen door den Oprichter der Kerk zelve. En aangezien de Oprichter der Kerk geen mensch was, maar een God, zoo is ook de naam goddelijk, en als zoodanig niet voor eenige wijziging hoegenaamd ook, vatbaar.

Altijd wanneer de Heer een volk op aarde had heeft Hij dat volk geleid, en Zijne geboden aan hen gegeven. Wanneer die geboden opgevolgd werden dan had zulks ten gevolge dat de zaligheid tot de beoefenaars daarvan kwam. Die gezamentlijke geboden, die wij ook den weg des heils zouden kunnen noemen, is het evangelie. Het evangelie namelijk is niets anders dan de boodschap aan de menschen gegeven van uit de woningen der glorie, om die menschen in eenen vollen staat van geluk te brengen. Toen de menschen die boodschap van het evangelie, door den Heer tot de aarde gebracht door middel van Zijne profeten van ouds, herhaaldelijk hadden verworpen, zond Hij eindelijk Zijnen Zoon, opdat die den weg die gegaan moest worden, voor zoude kunnen leven aan het wederstrevige geslacht.

En aangezien nu Christus de duidelijkste openbaring van den goddelijken wil en de goddelijke bedoelingen is geweest, wordt gewoonlijk het stelsel wat Hij volgde en aanpreef, het evangelie, of de boodschap van Christus genoemd.

Met Zijne volgelingen nu van vroegere dagen, allen ingelijfd in Zijn genootschap overeenkomstig de verordeningen daarvoor vastgesteld, richtte Jezus Christus Zijne Kerk op, en gaf aan Zijne apostelen bevel om, toen Hij er niet meer was, de prediking van dat genootschap en de beginselen eraan verbonden, verder bekend te maken, meerdere menschen in te lijven in Zijn koninkrijk, opdat de zaligheid aan meerderen mocht komen dan die de boodschap ervan hadden aangenomen tijdens Hij zelf op aarde was.

De apostelen en verdere predikers deden zulks, en daardoor ontstond in de dagen die nu omstreeks negentienhonderd jaren in het verleden liggen, de Kerk van Christus.

Zij die ingelijfd werden in het opgerichte genootschap, ontvingen, behoudens het feit dat zij leden werden van de Kerk van Jezus Christus, den naam „Heiligen.”

Die naam „Heiligen” was hun niet gegeven geworden omdat zij reeds heilige persoonlijkheden waren geworden, verre van daar. In de eerste plaats is ons uit de geschiedenis te goed bekend dat er onder de heiligen van die dagen nog vele menschen gevonden werden die, ofschoon leden van het genootschap van Jezus, er alles behalve Jezuswaardige praktijken op na hielden, Denk slechts aan menschen als Judas, Ananias en Saffiera en meer anderen. De naam „heiligen”; ontvingen zij alleen omdat zij leden waren van Christus' Kerk en omdat zij geroepen waren om heilig te zijn en eenen heiligen levenswandel te leiden. Vandaar dan ook dat de apostel Paulus, in Rom. 1:7, spreekt van „geliefden Gods, en geroepene heiligen”. Dat de naam evenwel bestond en als zoodanig gegeven was aan de volgelingen van den Zaligmaker in de eerste tijden van het Christendom, is ontegenzeggelijk zoo, en hoe zeer onze beginselen ook zijn bestreden geworden door andersdenkenden die zich ook met den naam van Christus noemen, vrijwel nimmer is deze zaak aangevochten geworden door theologen en anderszins, hoe ook tegen ons is geraagd geworden. De naam is te onaanvechtbaar.

In Efezen 4:12 lezen wij, nadat er eerst eene opsomming gegeven is geworden van de onderscheiden ambten die er in de Kerk van Christus behoorden te zijn, alsmede voor welk doel ze zouden dienen en hoelang ze moesten duren, dat die ambten gegeven waren tot „de voimaking der heiligen.” Met „heiligen” wordt hier wederom bedoeld de leden van het genootschap van Jezus, want was er mede bedoeld „heiligen” in dien zin zooals wij gewoon zijn het woord heilig te verstaan, dat wil zeggen, zonder zonde en rein, dan kon er van verdere

volmaking, waarvoor de ambten in de Kerk aanwezig, moesten dienen, geen sprake zijn.

In 1 Cor. 14:33 wordt gesproken van „al de gemeenten der heiligen” hier wederom duidelijk aan het licht tredende dat er slechts met de benaming „heiligen” sprake is van dezulken die behoorden tot de „gemeente”, dat is de Kerk of het Genootschap van Christus.

Toen Paulus nog Saulus was en hij den heiligen te Jeruzalem veel kwaad had gedaan, maar zich later bekeerde en ingelijfd wilde worden in de Kerk, maakten sommigen daartegen bezwaar, er op wijzende dat hij den „heiligen” te Jeruzalem zoo zeer had vervolgd. (Hand. 9:13). In Filippenzen 1:1, wordt gesproken van „de heiligen die te Filippe zijn, met de opzieners en diakenen.” In Openbaring 13:3 wordt Christus „Koning der Heiligen” genoemd, terwijl wij uit 2 Thess. 1:7—10 duidelijk de gevolgtrekking kunnen maken dat de leden van Christus’ Kerk Heiligen zullen worden genoemd bij Zijne tweede komst.

Het evangelie nu wat door ons wordt gepredikt, en het genootschap wat ontstaan is uit die prediking, is enkel slechts eene voortzetting van het werk wat in de dagen van Christus begonnen, een tijdlang overweldigd scheen door de machten der duisternis, maar in deze laatste dagen wederom opnieuw van den hemel is hersteld. Vandaar dan ook dat, waar het onomstootelijk bewijs geleverd is dat de leden van de Kerk van Christus in vroegere dagen heiligen werden genoemd, de leden van diezelfde Kerk ook thans den naam „heiligen” hebben te voeren.

Toch is er eenig verschil. In aloude dagen kon men enkel slechts spreken van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen, maar thans nu die eerste Kerk en eerste tijd gegaan zijn, en de Kerk alsmede de tijd is hernieuwd, is er sprake van tweeerlei bedeeling. De eerste bedeeling namelijk van den tijd van Christus zelven, ofwel de eerste dagen, en deze tijd, of de tijd der latere bedeeling, dan wel de laatste dagen. Vandaar dan, om onderscheid te maken tusschen dien en den tegenwoordigen tijd, dat er geen gemakkelijker weg is dan te spreken van de Heiligen der Eerste en de Heiligen der Laatste Dagen. Daar is nu heel het groote geheim van de naam van onze Kerk. Evenals de Kerk van voorheen opgericht was door openbaring van den hemel, en Christus als daadwerkelijk Hoofd en Koning huldigde, zoo ook de Kerk van dezen laatsten tijd, huldigt den Zaligmaker als haar daadwerkelijk Hoofd en Koning, en als zoodanig is het evengoed de Kerk van Christus als die van voorheen, maar thans is het, in tegenstelling met de eerste dagen, de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

HET BESTAAN VAN GOED EN KWAAD

door

B. H. ROBERTS.

Een zeker geleerde, levende in het begin der vorige eeuw, leerde omtrent het bestaan van goed en kwaad dat er eene tegenstelling behoort te zijn in alle dingen. Was zulks niet zoo, dan kon de rechtvaardigheid niet worden voortgebracht, noch de goddeloosheid, noch heiligheid, noch ellende; noch goed noch kwaad, redenen waarom alle dingen — bij afwezigheid van deze tegenovergestelde zaken — één enkele samenstelling zouden zijn.

Het vereischt maar weinig nadenken om de waarheid van deze leerstelling vast te stellen. Het begrip goed sluit stilzwijgend het tegenovergestelde ervan, kwaad namelijk, in zich. Wet, die met zich draagt het begrip van orde, sluit, als een vanzelfsprekend feit, in zich, disorde, en neemt hare maatregelen daartegen. Van de waarheid der leer alhier aangekondigd, worden wij ons elk oogenblik bewust. In de astronomische orde van dingen wordt deze leer gezien in de aantrekkende en de middelpuntvliedende krachten — de tezamen houdende en de van elkander zich scheidende krachten. In de scheikunde wordt zij openbaar in de samenstellende en de ontbindende krachten, in positieve en negatieve electriciteit. Zij wordt gezien in licht en duisternis; warmte, koude; beweging rust; genoegen, pijn, enz. De leeringen van dezen geleerde met betrekking tot deze zaken, maakt zelfs het bestaan zelve afhankelijk van deze tegenstellende dingen. Hij zegt: „Als men zegt dat er geene wet is, dan dient men eveneens te zeggen dat er geene zonde is. Zegt men er is geene zonde, dan eveneens dient men te zeggen dat er geene rechtvaardigheid bestaat en is er ook geen geluk. Zonder rechtvaardigheid noch geluk, kan er ook geene straf noch ellende zijn. Zouden deze dingen er niet zijn dan is er geen God. Is er geen God dan zijn wij niet, noch de aarde, want er kan geene schepping van dingen alsdan geweest zijn, noch om te handelen, noch om behandeld te worden.“

Hebt u er ooit over gedacht wat een verschrikkelijke wereld het geweest zoude zijn zonder deze tweevoud? Zonder de tegenover elkander gestelde bestaansvormen, hier bedoeld? Beeldt u in, alle dingen der wereld wit! Geene tegenstelling in kleuren! Algeheele waanzin zoude er het gevolg van zijn. Het verschrikkelijke van het verzinken in het niet is de partuur van het vreeselijke dat alle dingen zouden opgelost zijn in één samengesteld geheel. De afwezigheid van deze noodzakelijke „tegenstelling in alle dingen“ is, door een wijsgeerig schrijver van den lateren tijd, zeer juist uitgedrukt in de volgende termen:

„Het kwaad bestaat in de weegschaal der natuurlijke krachten * * * Eveneens is het de achtergrond van het goede, en de proef van het goede, de aansporing tot het goede, zonder hetwelk het goede niet kon bestaan, en de deugd van den moed kon niet bestaan zonder het kwaad van het gevaar, en evenals de deugd van het medelijden niet bestaan kon zonder het kwaad van het lijden, zoo kon geen andere deugd bestaan zonder haar corresponderend kwaad. In eene wereld zonder kwaad — als zoodanig eene wereld werkelijk bevatbaar is, — zouden alle menschen eene volmaakte gezondheid genieten, volmaakte intelligentie en volmaakte zedebegrippen hebben. Niemand kon eenige vermeerdering van wetenschap verkrijgen, aangezien de volume van een ieders kennis vol zoude zijn. De temperatuur zou altijd staan op 70 graden, beide, warmte en koude (in overtolligheid), zijnde k w a d. Er kon geene vooruitgang zijn, aangezien de vooruitgang de vermeerdering is van het goede, Een wereld zonder het kwade zoude zijn als arbeid zonder inspanning, als licht zonder duisternis, als een strijd zonder tegenstander. Het zoude een wereld zijn zonder beteekenis.

De Duitsche wijsgeer Kant, geeft in schoonen vorm uiting aan dezelfde gedachte als hij, in hoofdzaak op het volgende neerkomende, zegt: „De duif, als zij hare vlucht kiest door de lucht, moge zich verwonderen over den tegenstand die zij ondervindt in de atmosfeer, maar wij weten dat zij, zonder dien tegenstand, in het geheel niet zoude kunnen vliegen.“ Tot zoover Kant. Toegepast zoude de gevolgtrekking zijn: Evenals de weerstand der lucht staat tot de vlucht van de duif, zoo staat het kwaad tot de vooruitgang der intelligentie.

(In het Decembernummer van de „Cosmopolitan Magazine“ van het jaar 1908, vind ik de volgende beschouwing, omtrent het hierbesproken punt, van de hand van den heer Ambrose Breece; en hoewel niet zonder eenige wijziging elke gedachte hier uitgedrukt, aanvaardende, beschouw ik toch de passage als tē gepast en tē rijk, om toevoeging ervan tot deze bladzijden te weigeren:

„Laat ons voor een oogenblik veronderstellen dat deze landhervormers hunne bewonderenswaardige poging hebben verkregen — hunne pogingen liever, — want de veelheid ervan is als de bladeren van het woud, en geen twee zijn gelijk. Wij dan hebben een land waarin geen armoede is, geen twist, geen tyrannie noch onderdrukking, geen gevaar voor lijf en leden, geen ziekte, enz. Hoe verrukkelijk! Wat een goed en gelukkig volk! Helaas, neen. Met armoede is ook de welwillendheid verdwenen, de voorzienigheid en het vooruitzicht wat, geboren uit de zorg voor de individueele behoefte, de wacht houdt voor meer dan duizend poorten om het algemeene goed te verdedigen. De liefdadige impulsie is dood in iedere borst, en diepgevoelde dankbaarheid, verkwijnt door ongebruik, heeft niet langer meer eene plaats

onder de menschelijke neigingen en emoties. Door geen strijd meer met onszelfen te voeren hebben wij de macht van tegen- en weerstand verloren; één waggon vol Mexicanen, of één schip vol Japaneezen kunnen eenen inval doen in het paradijs van onze dwazen, en ons tot slavernij brengen, evenals de Spanjaarden Peru overliepen, en de Britten Indië onderwierpen. (Aanhangsers van „de komt van het nieuwe tijdperk“ zullen, hoop ik, er voor zorgen dat dit tijdperk overal terzelfder tijd komt, of hier het laatst van allen). Geene onderdrukking hebbende te weerstaan, geene gevaren meer te vreezen hebbende, behoeven wij geen moed meer om die te trotseeren, noch de zielskracht om ze te verduren. Heldhaftigheid is een zwakke, achteruitgaande herinnering, en grootmoedigheid een droom van het verleden; want niet alleen worden de deugden gekend door de tegenstelling met de misdaden, maar zij ontspruiten uit hetzelfde zaad, groeien in denzelfden bodem, rijpen in denzelfden zonneshijn, en vergaan door dezelfde vorst. Een prachtgeslacht van verweekte schepselen zouden wij zijn zonder onze zonden en ons lijden. In eene wereld zonder boosheden zou ééne voorname boosheid zijn — het bestaan. Wij behoeven zoodanigen toestand niet te vreezen. Progressie is besmet met de kiemen der tegenstelling; aan het graf van de beschaving van het heden, zal het barbarisme van morgen nederhurken, „met een heerlijkheid in zijn boezem“, die hem den volgenden dag van gedaante zal doen veranderen.)

APHORISMEN VAN JOSEPH SMITH.

De glorie van God is intelligentie.

Het is onmogelijk voor den mensch om in onwetendheid zalig te worden.

De zaligheid van den mensch komt niet vlugger dan zijne kennis groeit.

Kennis zaligt den mensch, en in de wereld der geesten kan de mensch niet anders worden verheven dan door kennis.

Welk uitgangspunt van intelligentie wij in dit leven ook mogen bereiken, het zal in de opstanding met ons verrijzen.

Wanneer iemand, door zijnen ijver, meer kennis erlangt dan een ander, zooveel te meer voordeel zal hij hebben in de wereld van het toekomstige.

Er is, vóór de grondleggingen dezer wereld, in den hemel, onherroepelijk vastgesteld eene wet, waaraan alle zegeningen hunnen steun erlangen, en zoo wanneer wij eenigen zegen van God verkrijgen, dan is het door gehoorzaamheid aan die wet waarop de betrokken zegening was vastgesteld,

Adam viel opdat de menschen zijn zouden, en de menschen zijn (bestaan), opdat zij vreugde mogen hebben.

Dit is Gods heerlijkheid: de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van den mensch voort te brengen.

De elementen zijn eeuwig, en geest en element, onafscheidbaar vereenigd, ontvangen eene volheid van vreugde. (Van daar de belangrijkheid van 's menschen aardsche leven, waarin de geest vereenigd is met de aardsche elementen.)

Als de menschen het karakter van God niet begrijpen dan begrijpen zij zichzelf niet.

God was zelf eens zooals wij nu zijn, en Hij is een verheven Mensch, want Adam werd geschapen naar het eigen model, naar het beeld en naar de gelijkenis Gods.

De geest des menschen is niet een geschapen wezen, hij bestond van eeuwigheid, en zal tot in eeuwigheid bestaan. Iets wat geschapen is kan niet eeuwig zijn.

De geest en het lichaam vormen de ziel des menschen, en de opstanding uit de dooden is de verlossing van de ziel.

Het is van het evangelie het eerste uitgangspunt om met zekerheid den aard van God te kennen, en te weten dat wij omgang met Hem kunnen hebben, zooals de eene mensch omgang heeft met den anderen.

Jezus was in den beginne met den Vader. * * * De mensch was in den beginne eveneens met den Vader. Intelligentie, of het licht der wereld en der waarheid, werd niet geschapen noch gemaakt, noch kan het geschapen of gemaakt worden.

Jezus trad in de voetsiappen van Zijnen Vader, en beërft wat God voorheen beërfdde, en alzoo wordt God verheerlijkt en verheven in de zaligheid en in de verheffing van al Zijne kinderen.

De dingen Godes zijn van diepe belangrijkheid, en tijd en ondervinding, verbonden met nauwkeurige, ernstige en overwogen gedachten, kunnen ze gewaar worden. Uw gemoed, o mensch! als ge een ziel op den weg der zaligheid wilt geleiden, dient zich uit te strekken zoo hoog als de uiterste hemelen, en gaan zoeken in, en bepeinzen de, uiterste en duisterste afgronden, alsmede de wijde uitgestrektheid der eeuwigheid. Gij moet omgang zoeken met God!

ZONSONDERGANG AAN HET ZOUTMEER.

Als kind'ren, bij hun spelen
 Door moeheid overmand,
 Zóó dommelzachtkens streelen
 De zoute golfjes 't strand.
 't Is of een tooverhand
 Met goud hen gaat penseelen
 Nu ze in de glorie deelen
 Van d' avondzonnebrand.

Nu zet een wond're luister
 Het Rotsgebergte in gloed;
 Een purperglans, of, juister:
 Goud-purper, guldenbloed.
 Hoe kalm, hoe vredig zoet
 Is 't dal waar schemerduister
 Met plechtig-vroom gefluister
 Het stervend daglicht groet.

Van 's hemels transen dalen
 Vuurbundels naar beneê,
 Geheimnisvolle stralen
 Van verre, vreemde reê...
 Mijn harte loost een beê:
 O, al dien tooi te malen
 Waarmee om strijd thans pralen
 Gebergte, lucht en zee!

De golfjes gliuister-trillen
 In purperroode pracht,
 Een kwijnend prevel-rillen,
 Onhoorbaar fluisterzacht
 Alsof tot Hooger Macht
 Zij nog een heilig-stille
 Dankbede lisp'len willen...
 Zóó nadert Zoutmeer-nacht.

Salt Lake City, Utah.

Frank I. Kooyman.

INHOUD:

Redevoering	blz. 225	Het bestaan van goed en	
Rijmpreekjes	„ 229	kwaad	blz. 236
Brieven uit zoutmeerstad	„ 229	Aphorismen van Joseph	
Hetgebed van de heiligen	„ 230	Smith.	„ 238
Belangrijke hulp bij het		Zonsondergang aan het	
bestudeeren v. d. Bijbel	„ 232	zoutmeer	„ 240
„Heiligen”	„ 233		

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 71
 Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.
 Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50.
 Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.